

Sygnatura akt I C 240/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 2 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki

Protokolant: Elżbieta Bieliniś

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2019 r. w Obornikach

sprawy z powództwa EuCO Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Aktywów Niepublicznych z/s w W. przeciwko (...) S.A.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.592,78 (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt dwa 78/100) złotych wraz z:
 - ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.916,28 złotych od dnia 17 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;
 - ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 676,50 złotych od dnia 27 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie – powództwo oddala;
3. stosunkowo rozdziela koszty procesu, w taki sposób, że obciąża nimi powoda w 58,85 %, a pozwaną w 41,15 % i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanej – kwotę 310,73 złotych.

Asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki

UZASADNIENIE

(...) Fundusz (...) Zamknięty Aktywów Niepublicznych wniósł do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., domagając się zasądzenia od pozwanej na swą rzecz kwoty 6 299, 36 zł wraz z odsetkami na którą składają się: 1) kwota 5 622, 86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa (30-06-2017 r.) do dnia zapłaty, na którą to kwotę składa się kwota 5187, 14 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz kwota 435, 72 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5 187, 14, liczone od dnia 17-04-2017 r. do dnia 30-06-2017 r. 2) kwota 676, 50 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 27-04-2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 18-10-2017 r. sprawa została przekazana do Tutejszego Sądu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17-03-2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki (...) o nr rej. (...) (dalej: pojazd), należący do K. J. (poprzednika prawnego powoda). Sprawca kolizji był ubezpieczony, w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanej.

okoliczność bezsporna

W wyniku kolizji w pojeździe została uszkodzona tylna część pojazdu, w głównej mierze prawe tylne naroże pojazdu. W szczególności uszkodzeniu uległy: lampa tylna, zderzak tylny, błotnik tylny, listwa ochronna boczna, nakładki komory bagażnika, szyba barwiona boczna, wspornik lampy tylnej, pas tylny zewnętrzny, tłumik zderzaka tylnego, wzmocnienie zderzaka, pas tylny dolny. Pojazd nie był wcześniej naprawiany powypadkowo.

dowód: dokumenty znajdujące się w aktach szkodowych o nr (...), opinia biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych mgr inż. Ł. B., zeznania świadka K. J.

Przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych części zamiennych O oraz według stawek nieautoryzowanego serwisu koszt naprawy pojazdu wyniósłby 6 846, 02 zł brutto.

Wartość rynkowa pojazdu sprzed kolizji w stanie nieuszkodzonym na dzień powstania szkody (17-03-2016 r.) wynosiła 6400 zł brutto.

Wartość rynkowa pojazdu w stanie uszkodzonym na rynku polskim na dzień szkody (17-03-2016 r.) wynosiła 2 200 zł brutto.

dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych mgr inż. Ł. B.

W wyniku przeprowadzonego przez pozwaną postępowania likwidacyjnego pozwana – uznając swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady - przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2 283, 72 zł, tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu.

dowody: dokumenty znajdujące się w aktach szkodowych o nr (...), mejl pozwanej z dnia 12-05-2016 r.

W dniu 14-03-2017 r. powód zawarł umowę przelewu wierzytelności dochodzenia należności z tytułu szkody rzeczowej w pojeździe z K. J.. Na mocy tej umowy zbywca przeniósł na rzecz nabywcy wszelkie prawa z nią związane.

dowód: umowa przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 14-03-2017 r. wraz z załącznikami

Poszkodowany zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności.

dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 14-03-2017 r.

Powód zlecił spółce Krajowemu

Centrum (...) sp. z o.o. wykonanie wyceny wysokości powstałej w wyniku przedmiotowej kolizji szkody. W prywatnej ekspertyzie sporządzonej przez rzeczoznawcę z zakresu techniki samochodowej oraz kalkulacji kosztów naprawy w systemach eksperckich M. K. wskazano, że koszt naprawy ustalony w oparciu o oryginalne części i stawkę na poziomie 120 zł netto wynosi 7 470, 86 zł brutto. Powód poniósł koszty sporządzenia prywatnej opinii w wysokości 676, 50 zł.

dowody: wycena rzeczoznawcy z dnia 16-03-2017 r., faktura VAT nr (...) r. za sporządzenie opinii prywatnej

Powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu kwoty 5 863, 64 zł, na którą to kwotę złożyły się: kwota 5 187, 14 zł (różnica między wysokością odszkodowania za uszkodzenie pojazdu wynikająca z opinii prywatnej w kwocie 7 470, 86 zł a kwotą wypłaconego przez pozwaną odszkodowania w wysokości 2 283, 72 zł) oraz

kwota 676, 50 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii przez niezależnego rzeczoznawcę w terminie 7 dni. Pozwana nie uiściła kwot o których zapłatę została wezwana przez powoda.

dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 19-04-2017 r.

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów przyznanych przez strony, dowodów z dokumentów, zeznań świadka K. J. oraz na podstawie opinii biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych mgr inż. Ł. B.

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione, w zakresie swych kompetencji a ani Sąd z urzędu ani też żadna ze stron nie znalazła podstaw by kwestionować ich moc dowodową.

Dokumenty dołączone do pozwu, w szczególności: prywatna ekspertyza wykonana przez M. K. (K.) nie są dokumentami urzędowymi; są to wyłącznie dokumenty prywatne, a zatem stanowią dowód tego że osoba które je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. (...) opinia sporządzona przez M. K. (K.) nie stanowi dowodu na wysokość szkody zaistniałej na skutek kolizji z dnia 17-03-2016 r., a jedynie dowód na to, że M. K. taką opinię sporządził. Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażane w orzecznictwie i w doktrynie, że: opinie pozasądowe wykonane na zlecenie stron lubi innych organów niż sąd orzekający, nawet jeżeli zostały sporządzone przez biegłego sądowego i w ramach postępowania (cywilnego, karnego, czy administracyjnego), nie mogą być traktowane jako dowód z opinii biegłego. Stanowią dowód co najwyżej tego, że osoba, która podpisała taką ekspertyzę, złożyła oświadczenie zawarte w opinii oraz element stanowiska strony (wyroki Sądu Najwyższego z 11-06-1974 r., II CR 260/74, LexisNexis nr 322007; z 08-11-1988 r., II CR 312/88, LexisNexis nr 320675; z 08-06-2001 r., I PKN 468/00, OSNP 2003, nr 8, poz. 197, LexisNexis nr 354081; cyt. za: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. pod red. Małgorzaty Manowskiej, Warszawa 2013, s. 490) Jednocześnie wskazać należy, że wobec niekwestionowania wysokości kosztu sporządzenia ekspertyzy w kwocie 676, 50 zł przez pozwaną (choć pozwana kwestionowała zasadność zaliczenia kosztów sporządzenia opinii do szkody), a nadto przedstawienia przez powoda faktury VAT na okoliczność kosztów sporządzenia przedmiotowej opinii, Sąd przyjął, że powód faktycznie poniósł koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy w tej wysokości.

Zeznania świadka K. J. Sąd uznał za wiarygodne, ale tylko częściowo przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Za przydatne dla rozstrzygnięcia Sąd uznał zeznania, gdzie świadek wskazał, że pojazd został uszkodzony i że doszło do kolizji, jak też, że pojazd nie był wcześniej (przed kolizją z dnia 17-03-2019 r.) przez niego naprawiany powypadkowo. Zeznania świadka, iż pojazd nie był wcześniej naprawiany powypadkowo pozwoliły biegłemu na prawidłową wycenę wartości pojazdu na dzień kolizji, przed jej zaistnieniem.

Sąd nie czynił ustaleń faktycznych w zakresie czy poszkodowany K. J. zbył pojazd, ani czy pojazd był przez niego naprawiany po kolizji i przy pomocy jakich części oraz w jakich stacjach obsługi pojazdów. Okoliczność ta pozostawała bowiem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Wskazać należy, że dla przyznania wysokości odszkodowania za uszkodzenie pojazdu nie ma znaczenia czy pozwany dokonał jego naprawy i w jakim zakresie i czy w ogóle zamierzał to uczynić. Istotna jest wysokość uszczerbku w majątku poszkodowanego wynikająca z konsekwencji zdarzenia powodującego szkodę.

Postanowieniem z dnia 13-11-2018 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji celem ustalenia:

- wysokości szkody w pojeździe marki C. o nr rej. (...), tj. koszty naprawy uszkodzeń pojazdu, powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 17-03-2016 r., ustalonego przy uwzględnieniu cen nowych oryginalnych części, technologii producenta pojazdu i według średnich cen robocizny, stosowanych w wyspecjalizowanych warsztatach naprawczych; ustalenia czy pozwany w kalkulacji naprawy uwzględnił wszystkiej dodatkowe prace związane z wymianą części, naprawą pojazdu oraz części jednorazowe, których wymiana jest wymagana do prawidłowej naprawy pojazdu, a jeśli nie to ustalenie jaka była wysokość tych kosztów oraz uzasadnienie konieczności wykonania tych dodatkowych prac;

- ustalenie wysokości szkody w pojeździe, a w szczególności:

- wartości pojazdu przed szkodą, a w przypadku stwierdzenia, że szkoda miała charakter szkody całkowitej ustalenia wartości pojazdu po szkodzie;

- w przypadku ustalenia, że nie doszło do naprawy pojazdu, ustalenie możliwości przeprowadzenia naprawy pojazdu poszkodowanego przy użyciu części alternatywnych i wysokości kosztów naprawy pojazdu z wykorzystaniem tych części, niezbędnych i celowych kosztów przywrócenia ww. pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia w uwzględnieniu ceny części, materiałów i wymiaru robocizny koniecznej dla naprawy oraz średnich stawek roboczogodzinę prac mechaniczno-blaharskich oraz prac lakierniczych w nieautoryzowanych zakładach mechaniki, blacharstwa i lakiernictwa samochodowego;

- czy naprawa pojazdu w oparciu o części Q oraz P przywróci pojazd do stanu sprzed szkody.

W sporządzonej opinii z dnia 06-05-2010 r. biegły mgr inż. Ł. B. ustalił, że przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych części zamiennych O oraz według stawek nieautoryzowanego serwisu koszt naprawy pojazdu wyniósłby 6 846, 02 zł brutto.

Wartość rynkowa pojazdu sprzed kolizji w stanie nieuszkodzonym na dzień powstania szkody (17-03-2016 r.) wynosiła 6400 zł brutto.

Wartość rynkowa pojazdu w stanie uszkodzonym na rynku polskim na dzień szkody (17-03-2016 r.) wynosiła 2 200 zł brutto.

Biegły wskazał, że nie wypowiedział się co do możliwości przeprowadzenia naprawy pojazdu poszkodowanego przy użyciu części alternatywnych, albowiem – jak wynika z zeznań świadka – pojazd został naprawiony

Po sporządzeniu przez biegłego przedmiotowej opinii żadna ze stron nie kwestionowała wypływających z niej wniosków, jak również nie wносиła o sporządzenie opinii uzupełniającej, ani o przesłuchanie biegłego na rozprawie.

Stosownie do treści przepisu art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Oceniając opinię biegłego z zakresu motoryzacji mgr inż. Ł. B. z dnia 06-05-2019 r. wskazać należy, iż stanowi ona opinię jasną, spójną i kompletną. Wnioski płynące z opinii głównej w pełni korespondowały z tezami dowodowymi zakreślonymi przez Sąd. Biegły w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wskazał, jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 17-03-2016 r., jaka była wartość pojazdu przed kolizją i po kolizji. Należy wskazać, że biegły wskazał na jakiej podstawie ustalił koszt naprawy pojazdu i z jakiego systemu kalkulacji szkody korzystał. Zakres uszkodzeń pojazdu nie był zaś między stronami sporny. Biegły jednoznacznie stwierdził, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji jest wyższy niż wartość pojazdu przed kolizją. Żadnych wątpliwości Sądu nie budził również sposób ustalenia przez biegłego wartości pojazdu po uszkodzeniach.

Opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Mając powyższe na uwadze opinie, co do określenia wartości pojazdu na dzień wystąpienia szkody oraz przed uszkodzeniem pojazdu oraz w zakresie kosztu naprawy należało uznać za w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805§1 k.c.). Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się

do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art.822§1 k.c.). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co, do zasady jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003, III CZP 32/03, LEX nr 78592).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej są: szkoda, wystąpienie faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego oraz związek przyczynowy między czynem niedozwolonym, a szkodą w tej postaci, że szkoda jest jego zwykłym następstwem.

Za niebudzący wątpliwości w orzecznictwie należy uznać pogląd wyrażony w uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12-04-2012 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 80/11, (OSNC 2012, nr 10, poz. 212 z głosem T. Szanciły, MoP 2013, nr 7, s. 385), podzielany przez Sąd Rejonowy, iż:

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione **koszty nowych części** i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”.

Wskazać należy, że w sytuacji, gdy uszkodzeniu w wyniku kolizji uległ pojazd mechaniczny, szkodą jaką poniósł właściciel tego pojazdu, jest **koszt przywrócenia tegoż pojazdu do stanu sprzed kolizji** (wyjątek stanowi zaistnienie tzw. szkody całkowitej).

Sąd Rejonowy w całości podziela pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12-02-1992 r., w sprawie o sygnaturze I ACr 30/92 (publ. OSA 1993/5/32), iż: „**Szkoda całkowita** występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w taki stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody”.

Nie budziło wątpliwości, że pozwana co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę majątkową spowodowaną opisaną w pozwie kolizją. Nadto uznać należy, iż zaistnienie tzw. szkody całkowitej (gdy koszt naprawy pojazdu przewyższa wartość pojazdu sprzed szkody) mieści się w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej. Pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę co do zasady. Wynika to z faktu, iż pozwana częściowo pokryła szkodę związaną z uszkodzeniem pojazdu na skutek kolizji z dnia 17-03-2016 r. Jednocześnie sporna jest między stronami wysokość odszkodowania jakie przysługuje powódce w niniejszym przypadku.

Nie może ulegać wątpliwości, że w niniejszej sprawie zachodził przypadek tzw. szkody całkowitej. Podzielając wnioski wypływające z opinii biegłego (niekwestionowanej przez żadną ze stron), należy zauważyć, że wartość pojazdu przed kolizją na dzień zaistnienia szkody wynosiła 6 400 zł, natomiast koszt naprawy tegoż pojazdu 6 846, 02 zł. Zatem koszt naprawy przewyższał zatem wartość pojazdu na dzień zaistnienia szkody.

Podkreślenia wymaga, że umowy cesji dołączona do pozwu zawierała wszystkie niezbędne elementy dla swej ważności o których mowa w przepisach art. 509 i następne k.c. W szczególności umowa cesji określała stosunek prawny z którego wynikała cedowana wierzytelność (szkoda powstała w pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 17-03-2016 r.). W konsekwencji nie budziło żadnych wątpliwości Sądu jaka wierzytelność została przeniesiona przez poszkodowanego na rzecz powódki.

Zasadniczą zatem kwestią było rozstrzygnięcie zagadnienia, jaki była różnica między wartością pojazdu sprzed kolizji a wartością pojazdu uszkodzonego.

Z uwagi na to, że ustalenie wartości pojazdu sprzed szkody i po jej zaistnieniu wymaga wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego, celem ustalenia jaka była wartość pojazdu po szkodzie.

Mając na uwadze wnioski wypływające z opinii biegłego mgr inż. Ł. B. w niniejszej sprawie ustalono, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 17-08-2016 r. wynosił 6 846, 02 zł. Natomiast wartość pojazdu sprzed kolizji w stanie nieuszkodzonym na rynku polskim na dzień powstania szkody wynosiła 6 400 zł. W konsekwencji należało przyjąć, że koszt naprawy przekroczyłby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody, a zatem w niniejszej sprawie zachodzi przypadek szkody całkowitej. W takim wypadku wysokość szkody należy ustalić jako różnicę między wartością pojazdu przed zdarzeniem wywołującym szkodę a wartością pojazdu po tym zdarzeniu. Z opinii biegłego z zakresu motoryzacji wynikało jednoznacznie, że wartość pojazdu po kolizji wynosiła 2 200 zł. Zatem wysokość szkody – przyjmując, że w niniejszej sprawie zachodzi szkoda całkowita – wynosiła 4 200 zł (6 400 zł – 2 200 zł).

Kolejnym zagadnieniem było rozstrzygnięcie kwestii czy do szkody wynikającej z kolizji z dnia 17-03-2016 r. wchodzi koszty poniesione przez powoda z tytułu sporządzenia prywatnej ekspertyzy co do wysokości szkody w kwocie 676, 50 zł.

Wskazać należy, że powyższe zagadnienie było już przedmiotem rozważań w judykaturze. W uchwale z dnia 18-05-2004 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 24/04 Sąd Najwyższy wyraził pogląd – podzielany przez Sąd Rejonowy – iż:

„Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ze szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”.

W realiach niniejszej koszt ekspertyzy wykonanej na zlecenie powoda, należy uznać za koszt celowy, wchodzący w zakres szkody. Powód nie posiadając specjalistycznej wiedzy, mógł - w ocenie Sądu – zlecić wykonanie ekspertyzy, celem przeprowadzenia kalkulacji szkody, jaką poniósł w wyniku kolizji z dnia 17-03-2016 r. Zlecenie wykonania przedmiotowej prywatnej ekspertyzy miało na celu ustalenie jaka była wysokość szkody i było niezbędne powodowi dla weryfikacji w jakim zakresie mógł on domagać się od pozwanej odszkodowania. Przy tym Sąd nie podziela zapatrywania pozwanej, iż powód jako profesjonalista winien we własnym zakresie i na własny koszt oceniać ryzyko z prowadzonej działalności gospodarczej z której czerpie dochody. Przeciwnie powód mógł zlecić kalkulację wysokości szkody osobom posiadającym specjalistyczną wiedzę techniczną z tego zakresu, a koszty takiej ekspertyzy wchodzi w zakres dochodzonego odszkodowania. Jednocześnie wskazać należy, że przedmiotowa opinia prywatna rzeczoznawcy wyrażała uzasadnione wątpliwości powoda, co do prawidłowości wyliczenia szkody przez pozwaną, co znalazło wyraz we wnioskach opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu motoryzacji powołanego przez Sąd w niniejszym postępowaniu. Reasumując koszt wykonania prywatnej ekspertyzy w kwocie 676, 50 zł wchodził w zakres szkody, a poniesienie przez powoda kosztów w tym zakresie było celowe.

Łącząc powyższe elementy należało przyjąć, że powódka wykazała istnienie szkody zarówno co do zasady, jak i co do wysokości w zakresie kwoty 2 592, 78 zł. Powyższa kwota składała się z odszkodowania za szkodę w pojeździe oraz kosztów opinii prywatnej poniesionej przez powoda w kwocie 676, 50 zł. Różnica między wartością pojazdu sprzed szkody (6400 zł) i po jej zaistnieniu (2 200 zł) wynosiła 4 200 zł (6400 zł – 2 200 zł). Należało mieć na uwadze, że pozwana wypłaciła odszkodowanie za szkodę w pojeździe w wysokości 2 283, 72 zł. Zatem z tego tytułu powód mógł zasadnie domagać się zapłaty kwoty stanowiącej różnicę między wysokością szkody (4 200 zł), a wypłaconego przez pozwaną odszkodowania (2 283, 72 zł), tj. kwoty 1 916, 28 zł (4 200 zł – 2 283, 72 zł). Jednocześnie za w pełni zasadne należało uznać roszczenie powoda co do zapłaty kwoty 676, 50 zł z tytułu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy. Skutkować to musiało zasądzeniem od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2 592,78 zł (1916, 28 zł + 676, 50 zł).

Zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1 916, 28 zł od dnia 17-04-2016 r. do dnia zapłaty uzasadnione było treścią przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zakład ubezpieczeń powinien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. Pozwana nie kwestionowała, iż poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody w dniu jej zaistnienia (dnia kolizji, czyli 17-03-2016 r.). Zatem odszkodowanie winno zostać wypłacone w dniu 16-04-2016 r. (po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody).

Zgodnie zaś z przepisem art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W konsekwencji pozwana pozostawała w zwłoce z wypłatą całej kwoty należnego odszkodowania od dnia 17-04-2016 r.

Zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 676, 50 zł od dnia 27-04-2016 r. uzasadnione było wezwaniem pozwanej do zapłaty tej kwoty w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie zostało skierowane do pozwanej w dniu 19-04-2017 r. a zatem biorąc pod uwagę określony siedmiodniowy termin na spełnienie świadczenia, należało przyjąć, że pozwana winna spełnić świadczenie do dnia 26-04-2017 r. Pozwana popadła więc w opóźnienie od dnia 27-04-2017 r. i od tej daty powodowi należały się powodowi odsetki za opóźnienie od ww. kwoty. Wskazać należy, że w wyroku Sąd błędnie oznaczył datę od której należą się odsetki jako dzień 27-04-2019 r., nie zaś prawidłowo dzień 27-04-2017 r. Orzeczenie w tym zakresie zostanie sprostowane odrębnym postanowieniem.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w pkt 1. wyroku.

Jednocześnie dalej idące roszczenia powoda jako nieuzasadnione podlegały oddaleniu, o czym orzeczono w pkt 2. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Stosownie do treści przepisu art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze stanowiska stron i rozstrzygnięcie Sądu należało uznać że powód „wygrał” niniejszy proces 41, 15 % a pozwana w 58, 85 %. Wynika to z faktu, że powód dochodził pozwem w niniejszej sprawie kwoty 6 299, 36 zł, a jego roszczenia zostały uwzględnione do kwoty 2 592, 78 zł, czyli w 41, 15 %. Do kosztów wyłożonych przez powoda zaliczyć należy: opłatę od pozwu (315 złotych, obliczoną na podstawie przepisu art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28-07-2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. z późn. zm.) – 5% x 6 300 zł), opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 złotych), koszty zastępstwa procesowego, obliczone na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22-10-2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w wysokości 1800 zł (wartość przedmiotu sprawy wynosiła 6 300 zł, a zatem mieściła się w przedziale powyżej 5 000 zł do 10 000 zł, co uzasadniało zastosowanie § 2 pkt 4 Rozporządzenia) oraz koszty opinii biegłego (poniesione w 1/2 części przez powoda – 1/2 z kwoty 1210, 20 zł stanowiące koszt pisemnej opinii) w kwocie 600, 60 zł. Powód poniósł zatem koszty w łącznej wysokości 2 732, 06 zł. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 złotych), koszty zastępstwa procesowego, obliczone na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22-10-2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w wysokości 1800 zł (wartość przedmiotu sprawy wynosiła 6 300 zł, a zatem mieściła się w przedziale powyżej 5 000 zł do 10 000 zł, co uzasadniało zastosowanie § 2 pkt 4 Rozporządzenia) oraz koszty opinii biegłego (poniesione w 1/2 części przez powoda – 1/2 z kwoty 1210, 20 zł stanowiące koszt pisemnej opinii) w kwocie 600, 60 zł. Pozwana poniosła zatem koszty w łącznej wysokości 2 423, 06 zł. Łączne koszty w niniejszej sprawie wyniosły zatem kwotę 5 155, 12 zł. Powód – stosownie do wyniku sprawy – winien ponieść koszty do kwoty 3033, 79 zł (58,85 % z kwoty 5155, 12 zł), a pozwana do kwoty 2 121, 33 zł (41,15 % z kwoty 5155, 12 zł). Konsekwencją powyższego było zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kwoty 310, 73 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, która to kwota stanowi różnicę, między kwotą kosztów faktycznie poniesionych przez pozwaną (2 423, 06 zł), a kwotą kosztów, które pozwana powinna ponieść stosownie do wyniku sprawy (2 121, 33 zł). Połączenie powyższych elementów skutkowało orzeczeniem jak w pkt 3 wyroku.

Asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki